

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. prosince 2017 **odvolání obžalovaného XXX, nar. XXX**, okres XXX, XXX, trvale bytem XXX, t. č. bytem XXX, okres Pardubice, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. října 2017, č. j. 1T 90/2017 – 233, a rozhodl takto:

*Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu **zamítá.***

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným třemi přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku v úmyslné formě zavinění a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody na deset měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se uvedených trestných činů dopustil obžalovaný tím, že

1) v období od prosince 2014 do ledna 2016 včetně, vyjma období od dubna 2015 do srpna 2015, kdy byl odejmut příspěvek na úhradu potřeb dítěte a po tuto dobu výživné nenáleží, v XXX ani na jiném území ČR neplnil vyživovací povinnost na svoji dceru XXX, nar. XXX, ačkoliv je mu tato vyživovací povinnost dána ze zákona a její výše mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 11. 2014, č. j. 21 P 105/2014-522, sp. zn. 21 P a Nc 364/2014, s nabytím právní moci dne 30. 12. 2014, ve výši 1.000 Kč, splatnou do každého 15. dne v měsíci předem na účet Úřadu práce ČR, krajská pobočka XXX, Kontaktní pracoviště XXX, takže za uvedené období 9 měsíců dluží na výživném částku ve výši 9.000 Kč, přičemž svoji vyživovací povinnost neplnil, ačkoliv o své vyživovací povinnosti věděl, nebyl evidován jako uchazeč o zaměstnání u příslušného úřadu práce a nevyvíjel dostatečnou aktivitu k tomu, aby uzavřel pracovní či obdobný poměr, ze kterého by měl příjem a mohl plnit vyživovací povinnost,

2) v období od prosince 2013 do ledna 2016, kdy dne 27. 1. 2016 nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, v XXX ani na jiném území ČR neplnil vyživovací povinnost na svého syna XXX, nar. XXX, ačkoliv je mu tato vyživovací povinnost dána ze zákona a její výše mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 26. 10. 2010, č. j. 0 Nc 687/2010-40, sp. zn. 12 P a Nc 161/2010,

s nabytím právní moci dne 11. 11. 2010, ve výši 1.000 Kč, splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky XXX, takže za uvedené období 26 měsíců dluží na výživném částku ve výši 26.000 Kč, přičemž svoji vyživovací povinnost neplnil, ačkoliv o své vyživovací povinnosti věděl, evidován jako uchazeč o zaměstnání u příslušného úřadu práce byl krátce v době od 20. 1. 2014 do 12. 2. 2014, kdy byl sankčně vyřazen a nevyvíjel dostatečnou aktivitu k tomu, aby uzavřel pracovní či obdobný poměr, ze kterého by měl příjem a mohl plnit vyživovací povinnost,

3) v období od prosince 2013 do ledna 2016, kdy dne 27. 1. 2016 nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, v XXX ani na jiném území ČR neplnil svoji vyživovací povinnost na svoji dceru XXX, nar. XXX, ačkoliv je mu tato vyživovací povinnost dána ze zákona a její výše mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 21. 4. 2008, č. j. 0 Nc 111/2008-12, s nabytím právní moci dne 16. 5. 2008, ve výši 1.000 Kč, splatnou vždy do každého 5. dne v měsíci předem k rukám matky XXX, takže za uvedené období 26 měsíců dluží na výživném částku ve výši 26.000 Kč, přičemž svoji vyživovací povinnost neplnil, ačkoliv o své vyživovací povinnosti věděl, evidován jako uchazeč o zaměstnání u příslušného úřadu práce byl krátce v době od 20. 1. 2014 do 12. 2. 2014, kdy byl sankčně vyřazen, a nevyvíjel dostatečnou aktivitu k tomu, aby uzavřel pracovní či obdobný poměr, ze kterého by měl příjem a mohl plnit vyživovací povinnost.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání obžalovaný, ve kterém napadal pouze výrok o trestu. Uváděl, že dosavadní výkon trestu odnětí svobody měl na něj pozitivní vliv. Alternativní trest by mu umožnil zařadit se do společnosti a hradit výživné. Uváděl, že má zajištěno zaměstnání a chce plnit svoji vyživovací povinnost. Po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nežije se žádným ze svých dětí, neboť měl odlišnou představu o soužití. Jeho dcera XXX však projevila zájem s ním bydlet. Chtěl by dokázat, že je schopen žít jako slušný člověk. Navrhl proto zrušení výroku o trestu a uložení alternativního druhu trestu.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Protože nebyly splněny předpoklady pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 tr. řádu přezkoumal odvolací soud podle § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost odvoláním dotčeného výroku napadeného rozsudku, i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

V posuzované věci bylo provedeno řízení, v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by měly mít vliv na možnost uplatnění práva obhajoby nebo na zabezpečení řádného objasnění věci. Rozsudek okresního soudu

byl napadán obžalovaným pouze ve výroku o uloženém trestu, přičemž ani krajský soud neshledal podmínky pro rozšíření své přezkumné činnosti do výroku o vině ve smyslu § 254 odst. 2 tr. řádu.

Krajský soud neshledal v napadeném výroku žádné pochybení. Na přesvědčivé zdůvodnění, které učinil okresní soud, se lze zcela odkázat. Je třeba zdůraznit, že obžalovaný již v minulosti opakovaně vykonával nepodmíněné tresty odnětí svobody a danou trestnou činnost páchal již v podstatě od narození nejstarší dcery, kterou je XXX v současné době žijící v dětském domově. Po výkonu trestu odnětí svobody dne 16. 10. 2005 následovala celkem tři odsouzení k alternativním druhům trestů, ke kterým se s ohledem na amnestii a další zákonné důvody nepřihlíží. Je však možno říci, že ani v následujících letech obžalovaný svoji vyživovací povinnost řádně neplnil. Nedlouho před rozhodováním krajského soudu došlo k propuštění obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen v letech 2013 a 2014 pro další recidivu stejné trestné činnosti. Nyní posuzované trestné činy obžalovaný dokonal před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody. Pokud nyní obžalovaný znovu tvrdí, že dojde k placení výživného, nelze brát jeho tvrzení vážně, neboť se v minulosti prokázalo, že si své povinnosti řádně plnit nehodlá. Ostatně nyní již má celkem pět vyživovacích povinností, dvě další děti celkem nízkého věku, se kterými ani nyní nežije ve společné domácnosti. Vše nasvědčuje tomu, že obžalovaný je osobou s nezodpovědným přístupem k životu, od které nelze očekávat, že její předsevzetí mohou mít realný základ. Vzhledem k těmto skutečnostem je zřejmé, že ve smyslu § 55 odst. 2 tr. zákoníku tohoto pachatele nemůže napravit jiný druh trestu než nepodmíněný trest odnětí svobody.

Vzhledem k těmto skutečnostem nelze hovořit o tom, že by uložený nepodmíněný trest odnětí svobody v pěti šestinách trestní sazby byl s přihlédnutím k povaze a závažnosti jednání obžalovaného a všem dalším zjištěným okolnostem nepřiměřeně přísným. Již předchozí trest, který se minul účinkem na obžalovaného, byl ukládán blízko horní hranice trestní sazby. Okresní soud teoreticky mohl přistoupit i k uložení trestu přísnějšího. Okresní soud správně posoudil i otázku zařazení obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, což je podle trestního zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2017 nejmírnější druh věznice.

Krajský soud tedy nezjistil důvod pro změnu přezkoumávaného výroku napadeného rozsudku, a proto odvolání obžalovaného podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do

dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 20. prosince 2017

**JUDr. Šárka Pfeiferová v. r.
předsedkyně senátu**

**Zpracoval
Mgr. Petr Žanda**

Za správnost vyhotovení:
Pavla Josková